Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (peto vijeće)

13. srpnja 2017.*

„Žalba – Pravo na pristup dokumentima u posjedu institucija Europske unije – Uredba (EZ) br. 1049/2001 – Izuzeća od prava na pristup – Članak 4. stavak 3. prvi podstavak – Zaštita procesa odlučivanja tih institucija – Okoliš – Arhuška konvencija – Uredba (EZ) br. 1367/2006 – Članak 6. stavak 1. – Javni interes za otkrivanje informacija o okolišu – Informacije koje njemačka tijela podnose Europskoj komisiji u vezi s postrojenjima smještenima na njemačkom državnom području na koja se odnosi zakonodavstvo Unije o sustavu trgovanja emisijskim jedinicama stakleničkih plinova – Djelomično odbijanje pristupa"

U predmetu C-60/15 P,

povodom žalbe na temelju članka 56. Statuta Suda Europske unije, podnesene 11. veljače 2015.,

Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH, sa sjedištem u Stolbergu (Njemačka), koji zastupaju S. Altenschmidt i P.-A. Schütter, *Rechtsanwälte*,

tužitelj,

a druga stranka postupka je:

Europska komisija, koju zastupaju H. Krämer, F. Clotuche-Duvieusart i P. Mihaylova, u svojstvu agenata, s izabranom adresom za dostavu u Luxembourgu,

tuženica u prvom stupnju,

SUD (peto vijeće),

u sastavu: J. L. da Cruz Vilaça, predsjednik vijeća, A. Tizzano (izvjestitelj), potpredsjednik Suda, A. Borg Barthet, E. Levits i F. Biltgen, suci,

nezavisni odvjetnik: M. Szpunar,

tajnik: M. Aleksejev, administrator,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 6. srpnja 2016.,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 19. listopada 2016.,

donosi sljedeću

* Jezik postupka: njemački

Presudu

1 Svojom žalbom društvo Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH (u daljnjem tekstu: društvo Saint-Gobain) traži ukidanje presude Općeg suda Europske unije od 11. prosinca 2014., Saint-Gobain Glass Deutschland/Komisija (T-476/12, neobjavljena, u daljnjem tekstu: pobijana presuda, EU:T:2014:1059), kojom je Opći sud odbio njegovu tužbu za poništenje odluke Komisije od 17. siječnja 2013. kojom je odbijen zahtjev za cjelovit pristup popisu što ga je Savezna Republika Njemačka podnijela Komisiji u okviru postupka propisanog u članku 15. stavku 1. Odluke Komisije 2011/278/EU od 27. travnja 2011. o utvrđivanju prijelaznih propisa na razini Unije za usklađenu besplatnu dodjelu emisijskih jedinica na temelju članka 10.a Direktive 2003/87/EZ Europskog parlamenta i Vijeća (SL 2011., L 130, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 15., svezak 29., str. 257.) jer je taj dokument sadržavao informacije u vezi s određenim postrojenjima društva Saint-Gobain koja se nalaze na njemačkom državnom području, a koje su se odnosile na preliminarne dodjele, aktivnosti i razine kapaciteta u odnosu na emisije ugljičnog dioksida (CO_2) tijekom razdoblja od 2005. do 2010., učinkovitost postrojenja i godišnje emisijske jedinice preliminarno dodijeljene za razdoblje od 2013. do 2020. (u daljnjem tekstu: sporna odluka).

Pravni okvir

Međunarodno pravo

2 Konvencija o pristupu informacijama, sudjelovanju javnosti u odlučivanju i pristupu pravosuđu u pitanjima okoliša, potpisana u Aarhusu 25. lipnja 1998. i potvrđena u ime Europske zajednice Odlukom Vijeća 2005/370/EZ od 17. veljače 2005. (SL 2005., L 124, str. 1.; SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 15., svezak 7., str. 151.; u daljnjem tekstu: Arhuška konvencija), u članku 4. propisuje:

„1. Svaka stranka dužna je osigurati da, u ovisnosti od sljedećih stavaka ovoga članka, tijela vlasti kao odgovor na zahtjev za informacijom o okolišu stave takvu informaciju na raspolaganje javnosti, u okviru domaćeg zakonodavstva […]:

(a) bez obveze navođenja interesa;

[…]

4. Zahtjev za informacijom o okolišu može biti odbijen ako bi njezino otkrivanje nepovoljno utjecalo na:

(a) povjerljivost postupka tijela [javne] vlasti, ako je takva povjerljivost predviđena domaćim zakonodavstvom;

[…]

Gore navedene razloge za odbijanje treba tumačiti na ograničavajući način, vodeći računa o javnom interesu kojem otkrivanje služi i vodeći računa o tome odnosi li se tražena informacija na emisije u okoliš.

[…]”

Pravo Unije

3 Uvodne izjave 1., 2., 4., 6. i 11. Uredbe (EZ) br. 1049/2001 Europskog parlamenta i Vijeća od 30. svibnja 2001. o javnom pristupu dokumentima Europskog parlamenta, Vijeća i Komisije (SL 2001., L 145, str. 43.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 1., svezak 16., str. 70.) glase kako slijedi:

„(1) Člankom 1. drugim stavkom Ugovora o Europskoj uniji uveden je pojam otvorenosti, navodeći da Ugovor označava novi stadij u procesu stvaranja sve tješnje povezane unije među narodima Europe u kojoj se odluke donose na što otvoreniji način i na razini što je moguće bližoj građanima.

(2) Otvorenost omogućuje građanima da tješnje sudjeluju u procesu odlučivanja i jamči veću legitimnost, učinkovitost i odgovornost administracije prema građanima u demokratskom sustavu. Otvorenost doprinosi jačanju načela demokracije i poštovanju temeljnih prava iz članka 6. Ugovora o EU i Povelje Europske unije o temeljnim pravima.

[…]

(4) Svrha je ove Uredbe dati najveći mogući značaj pravu javnog pristupa dokumentima te utvrditi opća načela i ograničenja pristupa u skladu s člankom 255. stavkom 2. Ugovora o EZ-u.

[…]

(6) Širi pristup dokumentima trebalo bi odobriti kad institucije djeluju u svom zakonodavnom svojstvu, uključujući i prenesene ovlasti, štiteći istodobno djelotvornost postupka odlučivanja institucija. Takvi bi dokumenti trebali biti izravno dostupni u najvećoj mogućoj mjeri.

[…]

(11) U načelu svi dokumenti institucija trebali bi biti dostupni javnosti. Međutim, određene javne i privatne interese treba posebno zaštititi putem izuzeća. Institucije bi trebale imati pravo, kad je to potrebno, zaštititi svoja unutarnja savjetovanja i rasprave kako bi osigurale provođenje svojih zadaća. U procjeni izuzeća institucije bi trebale voditi računa o načelima u zakonodavstvu Zajednice koja se odnose na zaštitu osobnih podataka u svim područjima aktivnosti Unije.”

4 Članak 1. te uredbe, naslovljen „Svrha”, određuje:

„Svrha je ove Uredbe:

(a) definirati načela, uvjete i ograničenja na temelju javnog ili privatnog interesa kojima se uređuje pravo na pristup dokumentima Europskog parlamenta, Vijeća i Komisije (u daljnjem tekstu ‚institucije’) predviđeno u članku 255. Ugovora o EZ-u tako da se osigura najširi mogući pristup dokumentima;

(b) uvesti mjere koja osiguravaju najlakše moguće ostvarenje tog prava; i

(c) promicati dobru administrativnu praksu u pristupu dokumentima.”

5 Članak 2. navedene uredbe, naslovljen „Korisnici i područje primjene” u stavku 3. propisuje:

„Ova se Uredba primjenjuje na sve dokumente koje čuva pojedina institucija, to jest dokumente koje je sastavila ili zaprimila i koje posjeduje, koji se odnose na sva područja aktivnosti Europske unije.”

6 Članak 4. te uredbe, naslovljen „Izuzeća”, glasi:

„[…]

2. Institucije uskraćuju pristup dokumentu ako bi njegovo otkrivanje ugrozilo zaštitu:

– komercijalnih interesa fizičke ili pravne osobe, uključujući intelektualno vlasništvo,

– […]

– svrhe inspekcija, istraga i revizija,

osim ako za njegovo otkrivanje postoji prevladavajući javni interes.

3. Pristup dokumentu koji je sastavila institucija za internu uporabu ili koji je institucija zaprimila, a koji se odnosi na pitanje o kojem nije odlučivala, odbija se kad bi njegovo otkrivanje ozbiljno ugrozilo proces odlučivanja institucije, osim ako za njegovo otkrivanje ne postoji prevladavajući javni interes.

[…]

5. Država članica može od institucije zatražiti da bez njezine prethodne suglasnosti ne objavi dokument koji potječe iz te države članice.

[…]”

7 Članak 4. stavak 2. Direktive 2003/4/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 28. siječnja 2003. o javnom pristupu informacijama o okolišu i stavljanju izvan snage Direktive Vijeća 90/313/EEZ (SL 2003., L 41, str. 26.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 15., svezak 1., str. 128.) propisuje:

„Države članice mogu odrediti da zahtjev za informacije o okolišu bude odbijen ako bi objavljivanje informacija negativno utjecalo na:

(a) povjerljivost postupaka pred tijelima javne vlasti u slučajevima kada je takva povjerljivost predviđena zakonom;

[…]”

8 Uvodna izjava 2. Uredbe (EZ) br. 1367/2006 Europskog parlamenta i Vijeća od 6. rujna 2006. o primjeni odredaba Arhuške konvencije o pristupu informacijama, sudjelovanju javnosti u odlučivanju i pristupu pravosuđu u pitanjima okoliša na institucije i tijela Zajednice (SL 2006., L 264, str. 13.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 15., svezak 20., str. 29.) glasi kako slijedi:

„Šesti program djelovanja Zajednice o okolišu […] naglašava važnost osiguravanja odgovarajućih informacija o okolišu i učinkovitih mogućnosti sudjelovanja javnosti u odlučivanju u pitanjima okoliša, u svrhu povećanja odgovornosti i transparentnosti odlučivanja, podizanja javne svijesti i osiguravanja veće potpore donesenim odlukama. Nadalje, on kao i njegovi prethodnici […] potiče učinkovitiju provedbu i primjenu zakonodavstva Zajednice u području zaštite okoliša, uključujući provedbu propisa Zajednice i poduzimanje mjera u slučaju povreda zakonodavstva Zajednice u području zaštite okoliša.”

9 Članak 1. te uredbe propisuje:

„1. Cilj ove Uredbe je utvrditi pravila koja će omogućiti primjenu odredaba [Arhuške konvencije] na institucije i tijela Zajednice i time doprinijeti provedbi obveza koje proizlaze iz te Konvencije, a posebno:

(a) zajamčiti pravo javnosti na pristup informacijama o okolišu u posjedu institucija i tijela Zajednice, bilo da su im te informacije dostavljene ili su ih sami sastavili, te utvrditi osnovne uvjete i praktična rješenja za ostvarivanja tog prava;

(b) osigurati da se informacije o okolišu postupno stavljaju na raspolaganje i šire u javnosti kako bi se postigla najširа moguća sustavna raspoloživost i raširenost tih informacija. U tu se svrhu posebno promiče uporaba računalne telekomunikacije i/ili elektroničke tehnologije, gdje god su one raspoložive;

(c) osigurati sudjelovanje javnosti u odnosu na planove i programe koji se odnose na okoliš;

(d) omogućiti pristup pravosuđu u pitanjima okoliša na razini Zajednice u skladu s uvjetima utvrđenim u ovoj Uredbi.

2. Institucije i tijela Zajednice kod primjene odredaba ove Uredbe nastoje pružiti pomoć i smjernice javnosti u vezi s pristupom informacijama, sudjelovanjem u postupku odlučivanja i pristupom pravosuđu u pitanjima okoliša.”

10 Članak 2. stavak 1. navedene uredbe određuje:

„U smislu ove Uredbe:

[…]

(d) ‚informacije o okolišu’ znači svaka informacija u pisanom, vizualnom, slušnom, elektroničkom ili bilo kojem drugom materijalnom obliku u vezi sa:

[…]

iii. mjerama (uključujući upravne mjere), kao što su politike, zakonodavstvo, planovi, programi, sporazumi iz područja zaštite okoliša i djelatnosti koje utječu ili bi mogle utjecati na sastavnice i čimbenike iz točaka i. i ii. te mjere i djelatnosti u svrhu zaštite tih sastavnica;

[…]”

11 Članak 3. prvi podstavak te uredbe glasi kako slijedi:

„Uredba (EZ) br. 1049/2001 primjenjuje se na sve zahtjeve za pristup informacijama o okolišu koje se nalaze u posjedu institucija i tijela Zajednice, bez obzira na državljanstvo, nacionalnost ili domicil podnositelja zahtjeva, a u slučaju pravnih osoba, bez obzira na registrirano sjedište ili stvarno središte njihovih aktivnosti.”

12 Članak 6. Uredbe br. 1367/2006, naslovljen „Primjena izuzetaka u vezi sa zahtjevima za pristup informacijama o okolišu”, u stavku 1. navodi:

„Što se tiče odredaba prve i treće alineje članka 4. stavka 2. Uredbe (EZ) br. 1049/2001, uz izuzetak istraga, posebno onih koje se odnose na moguće povrede prava Zajednice, smatra se da je otkrivanje informacija pitanje od prevladavajućeg [javnog] interesa ako se tražene informacije odnose na emisije u

okoliš. Što se tiče ostalih izuzetaka iz članka 4. Uredbe (EZ) br. 1049/2001, razlozi za odbijanje tumače se restriktivno, uzimajući u obzir [javni] interes sadržan u otkrivanju tih informacija i moguću povezanost traženih informacija s emisijama u okoliš."

13 U skladu s člankom 15. stavkom 1. Odluke 2011/278:

„U skladu s člankom 11. stavkom 1. Direktive 2003/87/EZ, države članice Komisiji dostavljaju popis postrojenja na njihovom teritoriju koja su obuhvaćena Direktivom 2003/87/EZ do 30. rujna 2011., uključujući postrojenja utvrđena na temelju članka 5., koristeći elektronički obrazac koji osigurava Komisija."

Okolnosti spora

14 Društvo Saint-Gobain Glass Deutschland djeluje na svjetskom tržištu stakla i upravlja postrojenjima koja su obuhvaćena područjem primjene Direktive 2003/87/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 13. listopada 2003. o uspostavi sustava trgovanja emisijskim jedinicama stakleničkih plinova unutar Zajednice i o izmjeni Direktive Vijeća 96/61/EZ (SL 2003., L 275, str. 32.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 15., svezak 9., str. 28.).

15 Pozivajući se na Odluku 2011/278, društvo Saint-Gobain zatražilo je od nadležnih njemačkih tijela besplatnu dodjelu emisijskih jedinica za treće razdoblje predviđeno u okviru sustava trgovanja emisijskim jedinicama koje je utvrđeno tom direktivom, odnosno za razdoblje od 2013. do 2020.

16 Ta odluka u biti propisuje da države članice izračunavaju preliminarni broj emisijskih jedinica koje se besplatno dodjeljuju svakom postojećem postrojenju na temelju referentnih vrijednosti koje utvrđuje Europska komisija. Navedena odluka u članku 15. stavku 1. osobito utvrđuje da se rezultati tih izračuna uvrštavaju na popis postrojenja na državnom području svake države članice koja su obuhvaćena Direktivom 2003/87, pri čemu svaka država članica taj popis podnosi Komisiji radi provjere.

17 Na temelju Uredbe br. 1049/2001 i Uredbe br. 1367/2006, društvo Saint-Gobain dopisom od 3. srpnja 2012. zatražilo je od Komisije pristup tablici Excel koju je Savezna Republika Njemačka podnijela Komisiji u okviru postupka propisanog u navedenom članku 15. stavku 1. Ta tablica sadržava informacije o određenim postrojenjima društva Saint-Gobain koja se nalaze na njemačkom državnom području. Društvo Saint-Gobain osobito je zatražilo pristup podacima o „početno instaliranim kapacitetima" koji su podneseni za svako podpostrojenje i o preliminarnom godišnjem broju emisijskih jedinica koje se besplatno dodjeljuju svakom od njegovih podpostrojenja za razdoblje od 2013. do 2020.

18 Komisijina Glavna uprava za klimatsku politiku dopisom od 23. srpnja 2012. odbila je zahtjev društva Saint-Gobain pozivajući se na članak 4. stavak 3. prvi podstavak Uredbe br. 1049/2001.

19 Njemačka tijela zatim su objavila popis odnosnih postrojenja i preliminarni godišnji broj emisijskih jedinica koje se dodjeljuju po postrojenju.

20 Društvo Saint-Gobain 7. kolovoza 2012. podnijelo je ponovljeni zahtjev za pristup dokumentima u smislu Uredbe br. 1049/2001.

21 Dopisom od 4. rujna 2012. Komisija je produljila rok za davanje odgovora za 15 radnih dana, odnosno do 25. rujna 2012.

22 Međutim, dopisom od 25. rujna 2012. Komisija je obavijestila društvo Saint-Gobain da mu ne može priopćiti konačnu odluku u propisanom roku jer njemačka tijela, od kojih je mišljenje zatraženo u njihovu svojstvu autora traženih informacija, još uopće nisu dostavila odgovor.

23 Društvo Saint-Gobain 28. rujna 2012. pozvalo je Komisiju da do 15. listopada 2012. odluči o ponovljenom zahtjevu.

24 Komisija je 17. siječnja 2013. spornom odlukom odobrila djelomičan pristup traženim informacijama, odnosno onima koje su objavila njemačka tijela i onima koje nisu bitne, a sadržane su u tablici Excel, te je odbila pristup preostalima.

25 Komisija je svoju odluku o odbijanju temeljila na članku 4. stavku 3. prvom podstavku Uredbe br. 1049/2001, smatrajući da bi potpuno otkrivanje traženih informacija ozbiljno ugrozilo njezin proces odlučivanja koji je još bio u tijeku, a koji se odnosio na mnogobrojna postrojenja u većem broju država članica. Prema mišljenju te institucije, cjelovito priopćavanje navedenih informacija omogućilo bi javnosti i osobito predmetnim poduzetnicima da postavljaju pitanja ili iznose kritike u pogledu informacija koje su podnijele države članice, što bi moglo omesti proces odlučivanja. Ta bi ometanja mogla znatno odgoditi taj proces odlučivanja i naštetiti dijalogu između Komisije i država članica.

26 Nakon što je Savezna Republika Njemačka dostavila informacije kojima se traži pristup, Komisija se na temelju članka 4. stavka 5. Uredbe br. 1049/2001 savjetovala s tom državom članicom, koja se usprotivila otkrivanju tih informacija. Navedena država članica, kao i Komisija, opravdala je svoje protivljenje upućivanjem na izuzeće iz članka 4. stavka 3. prvog podstavka te uredbe. Osobito, Savezna Republika Njemačka istaknula je da Komisija još nije bila donijela odluku o predmetnim informacijama i da je postojao znatan pritisak da se odluka donese u roku. Komisija je smatrala da su ti razlozi *prima facie* bili relevantni.

27 Komisija je u spornoj odluci prije svega utvrdila da nije postojao prevladavajući javni interes u smislu članka 4. stavka 3. prvog podstavka navedene uredbe koji bi opravdao potpuno otkrivanje traženih informacija te je pobliže navela da su interesi na koje se poziva društvo Saint-Gobain u svojem zahtjevu bili isključivo privatne naravi. Nadalje, ta je institucija smatrala da su glavni interesi u tom slučaju bili osigurati odlučivanje bez ikakva vanjskog ometanja i očuvati klimu povjerenja između Komisije i njemačkih tijela. Usto, Komisija je podsjetila da su njemačka tijela već bila objavila velik dio traženih informacija te je navela da je javnost stoga imala pristup glavnim elementima prijedloga usklađene besplatne dodjele emisijskih jedinica.

28 Naposljetku, Komisija je u navedenoj odluci pobliže navela da – čak i pod pretpostavkom da su informacije koje je tražilo društvo Saint-Gobain bile informacije o okolišu – članak 6. Uredbe br. 1367/2006 ne sadržava nijednu odredbu koja bi omogućila isključivanje primjene izuzeća propisanog u članku 4. stavku 3. prvom podstavku Uredbe br. 1049/2001, za razliku od izuzeća propisanih u članku 4. stavku 2. prvoj i trećoj alineji Uredbe br. 1049/2001.

Postupak pred Općim sudom i pobijana presuda

29 Društvo Saint-Gobain 31. listopada 2012. podnijelo je tužbu za poništenje prešutnih Komisijinih odluka od 4. i 25. rujna 2012. Nakon donošenja sporne odluke 17. siječnja 2013., društvo Saint-Gobain zatražilo je dopuštenje za preinaku svojih tužbenih zahtjeva. Prihvaćanjem tog zahtjeva Opći sud je utvrdio da se tužba od tog trenutka odnosi samo na poništenje potonje odluke.

30 Opći sud pobijanom presudom odbio je dva tužbena razloga koja je istaknulo društvo Saint-Gobain pa je tužba odbijena.

Zahtjevi stranaka

31 Društvo Saint-Gobain od Suda zahtijeva da:

– ukine pobijanu presudu i poništi spornu odluku;

– podredno, ukine pobijanu presudu i vrati predmet Općem sudu;

– naloži Komisiji snošenje troškova.

32 Komisija zahtijeva da se žalba odbije i društvu Saint-Gobain naloži snošenje troškova.

O žalbi

33 Društvo Saint-Gobain u prilog žalbi u biti ističe dva žalbena razloga. Prvi žalbeni razlog, koji je podijeljen na dva dijela, odnosi se na pogrešno tumačenje članka 4. stavka 3. prvog podstavka Uredbe br. 1049/2001 u vezi s drugom rečenicom stavka 1. članka 6. Uredbe br. 1367/2006 jer je Opći sud, s jedne strane, široko tumačio te odredbe i, s druge strane, nije priznao da u ovom slučaju postoji prevladavajući javni interes koji opravdava otkrivanje traženih informacija o okolišu. Drugi žalbeni razlog odnosi se na pogrešnu primjenu članka 4. stavka 5. Uredbe br. 1049/2001.

Argumentacija stranaka

34 Prvim dijelom prvog žalbenog razloga društvo Saint-Gobain tvrdi da je Opći sud počinio pogrešku koja se tiče prava kada je povrijedio zahtjeve koji proizlaze iz Uredbe br. 1367/2006, osobito iz druge rečenice stavka 1. članka 6., a koji se odnose na nužnost „uskog" tumačenja izuzeća koja su u članku 4. Uredbe br. 1049/2001 propisana radi odbijanja pristupa informacijama o okolišu, a posebice izuzeća propisanog u njezinu članku 4. stavku 3. prvom podstavku, kojim se nastoji zaštititi proces odlučivanja institucija.

35 Nakon što je društvo Saint-Gobain navelo da je Opći sud utvrdio da su informacije kojima je u ovom slučaju zatražen pristup „informacije o okolišu" u smislu članka 2. stavka 1. točke (d) Uredbe br. 1367/2006, ono je navelo i to da su Unijine institucije obvezne u slučaju postojanja takvih informacija poštovati odredbe te uredbe, čiji je cilj primjena Arhuške konvencije na te institucije, pri čemu je ta uredba sastavni dio pravnog poretka Unije koju je Opći sud morao uzeti u obzir.

36 Doista, ta konvencija ne sadržava opće odredbe usporedive s onima članka 4. stavka 3. Uredbe br. 1049/2001, koje predviđaju odbijanje pristupa informacijama o okolišu u slučaju da njihovo otkrivanje ozbiljno ugrožava proces odlučivanja dotičnih javnih tijela. Naprotiv, u skladu s člankom 4. stavkom 4. točkom (a) navedene konvencije, u situaciji poput one o kojoj je riječ u ovom slučaju zahtjev za informacijama o okolišu može biti odbijen ako bi njihovo otkrivanje nepovoljno utjecalo na povjerljivost „postupka tijela vlasti", ako je takva povjerljivost predviđena domaćim zakonodavstvom.

37 Usto, takav razlog za odbijanje istovjetan je razlogu koji je propisan u članku 4. stavku 2. točki (a) Direktive 2003/4, čiji je cilj primjena Arhuške konvencije u pravnim porecima država članica.

38 Na taj način, u smislu Uredbe br. 1049/2001 i Direktive 2003/4, razlog za odbijanje o kojem je riječ trebao bi se shvatiti na način da se odnosi, kao što to proizlazi i iz njemačke nacionalne sudske prakse, jedino na interne postupke koji se odnose na donošenje odluke, a ne na elemente koji prethode tom postupku, kao što su to podaci na kojima se ti postupci temelje.

39 Nasuprot tomu, Opći sud široko je tumačio izuzeće iz članka 4. stavka 3. navedene uredbe. Naime, on je smatrao da je odbijanje pristupa traženim informacijama u ovom slučaju bilo opravdano kako bi se izbjegli vanjski utjecaji koji su mogli omesti uobičajeno odvijanje procesa odlučivanja koji je bio u tijeku, osobito uzrokovanjem znatnih kašnjenja u procesu provjere informacija podnesenih Komisiji u okviru postupka o kojem je riječ, i dovesti do napetosti između država članica koje su podnijele navedene informacije, što je moglo naštetiti dijalogu između Komisije i navedenih država članica.

40 Međutim, prema mišljenju društva Saint-Gobain, sama mogućnost da otkrivanje informacija o okolišu, poput onih o kojima je riječ u ovom slučaju, izazove kritike ne može opravdati njihovu povjerljivost, s obzirom na to da su takve kritike javnosti, koje proizlaze iz transparentnosti upravnih postupaka, željena posljedica predmetnog propisa. Naime, te kritike upravo služe ciljevima zadanima navedenim propisom, a osobito cilju donošenja najboljih odluka u području okoliša na temelju informacija podvrgnutih nadzoru javnosti. Usto, društvo Saint-Gobain pojašnjava da ni Uredba br. 1367/2006 ni Direktiva 2003/4 ne propisuju razloge za odbijanje pristupa koji se odnose na zaštitu odnosa između Komisije i država članica.

41 Naposljetku, društvo Saint-Gobain navodi da je Opći sud u točkama 80. do 82. i 87. pobijane presude u više navrata pogrešno primijenio sudsku praksu Suda u vezi s Uredbom br. 1049/2001, koja se ne odnosi na pristup informacijama o okolišu u okviru Komisijina upravnog postupka koji je u tijeku.

42 Komisija u svojem odgovoru uvodno ističe nedopuštenost prvog žalbenog razloga. Naime, prije svega, ako bi se taj žalbeni razlog trebao tumačiti na način da se njime nastoji dovesti u pitanje zakonitost Uredbe br. 1367/2006 s obzirom na odredbe Arhuške konvencije, time bi se promijenio predmet spora koji je bio pred Općim sudom. Nadalje, budući da se taj prvi žalbeni razlog može shvatiti na način da se njime prigovara Općem sudu da je povrijedio zahtjev da se izuzeće iz članka 4. stavka 3. prvog podstavka Uredbe br. 1049/2001 tumači s obzirom na pojam „postupak tijela vlasti” iz članka 4. stavka 4. točke (a) Arhuške konvencije, on se temelji na argumentaciji koja nije podnesena Općem sudu i o kojoj nije pred njim raspravljano. Naposljetku, navedeni žalbeni razlog ne utvrđuje detaljno točke obrazloženja pobijane presude koje se kritiziraju.

43 U svakom slučaju, Komisija smatra da prvi žalbeni razlog nije osnovan. Naime, kao prvo, tekstovi članka 4. stavka 4. točke (a) Arhuške konvencije i članka 4. stavka 2. točke (a) Direktive 2003/4 ne upućuju na „interne postupke”, nego samo na „postupke” tijela javne vlasti. Doista, uzimajući u obzir činjenicu da su sve države članice, kao i Unija, stranke Arhuške konvencije, treba smatrati da zakonodavac Unije nije namjeravao Direktivom 2003/4 nametnuti državama članicama različite materijalne obveze od onih koje se uredbama br. 1049/2001 i 1367/2006 nalažu tijelima Unije.

44 Kao drugo, tumačenje pojma „postupak” na način da on obuhvaća samo interna postupanja javnog tijela samo je jedno od mogućih tumačenja tog pojma u skladu s navodima koji se nalaze u „Vodiču za primjenu Arhuške konvencije”, koji Sud može uzeti u obzir radi tumačenja članka 4. stavka 3. prvog podstavka Uredbe br. 1049/2001.

45 Kao treće, kriterij iz članka 4. stavka 4. točke (a) Arhuške konvencije, kao i iz članka 4. stavka 3. prvog podstavka navedene uredbe, nije sadržaj dokumenta, nego „negativan utjecaj” koji bi bio prouzročen otkrivanjem tog sadržaja. Posljedično, iako se dokument ne odnosi na interni postupak javnog tijela, nego samo na elemente koji su poslužili kao temelj za donošenje njegove odluke, pristup tom dokumentu može se odbiti primjenom potonje odredbe.

Ocjena Suda

Dopuštenost

46 Komisija ponajprije osporava dopuštenost prvog žalbenog razloga u slučaju da se on shvati na način da dovodi u pitanje valjanost Uredbe br. 1367/2006 s obzirom na odredbe Arhuške konvencije.

47 Međutim, budući da je društvo Saint-Gobain u svojoj replici izričito potvrdilo da žalbenim razlogom o kojem je riječ ni na koji način nije željelo dovesti u pitanje valjanost navedene uredbe, a da je Komisija u svojem odgovoru na repliku to primila na znanje, ne treba odlučivati o tom Komisijinu argumentu.

48 Nadalje, Komisija u biti tvrdi da je prvi žalbeni razlog nedopušten jer se temelji na argumentaciji koja nije podnesena Općem sudu i o kojoj pred njim nije raspravljano.

49 U tom pogledu valja podsjetiti da, prema članku 170. stavku 1. Poslovnika Suda, žalba ne može izmijeniti predmet spora koji se vodio pred Općim sudom.

50 Na taj je način, prema ustaljenoj sudskoj praksi, nadležnost Suda u okviru žalbe ograničena na ocjenu pravnog rješenja tužbenih razloga o kojima se raspravljalo u prvom stupnju postupka. Dakle, stranka ne može pred Sudom prvi put iznijeti neki razlog koji nije iznijela pred Općim sudom jer bi to dovelo do toga da joj se dopusti da pred Sudom, čija je nadležnost u žalbenom postupku ograničena, pokrene postupak o sporu koji je širi od onoga o kojem je odlučivao Opći sud (rješenje predsjednika Suda od 7. srpnja 2016., Fapricela/Komisija, C-510/15 P, neobjavljeno, EU:C:2016:547, t. 20. i navedena sudska praksa).

51 Međutim, argument koji nije bio istaknut u prvom stupnju ne može se smatrati novim razlogom koji je nedopušten u stadiju žalbe ako je riječ samo o proširenju argumentacije već iznesene u kontekstu razloga navedenog u tužbi pred Općim sudom (presuda od 10. travnja 2014., Areva i dr./Komisija, C-247/11 P i C-253/11 P, EU:C:2014:257, t. 114. i navedena sudska praksa).

52 U ovom slučaju valja navesti, kao što je to istaknuo nezavisni odvjetnik u točki 31. svojeg mišljenja, da se društvo Saint-Gobain pred Općim sudom pozvalo na povredu članka 4. stavka 3. prvog podstavka Uredbe br. 1049/2001 u vezi s člankom 6. stavkom 1. Uredbe br. 1367/2006, tvrdeći da se razlozi za odbijanje pristupa moraju usko tumačiti. Društvo Saint-Gobain u tu se svrhu izričito pozvalo na svrhu te potonje uredbe, odnosno provedbu Arhuške konvencije.

53 Doista, prvim dijelom prvog žalbenog razloga društvo Saint-Gobain prigovara da je Opći sud počinio pogrešku koja se tiče prava presudivši da se izuzeće propisano u članku 4. stavku 3. prvom podstavku Uredbe br. 1049/2001 primjenjuje i na dokumente koji su sastavljeni u okviru procesa odlučivanja i na one koji su izravno povezani s pitanjima koja se rješava u tom procesu. Društvo Saint-Gobain tvrdi da je to tumačenje protivno drugoj rečenici stavka 1. članka 6. Uredbe br. 1367/2006, tumačenoj s obzirom na Arhušku konvenciju, koju ta uredba provodi, a osobito članku 4. stavku 4. točki (a) te uredbe.

54 Doista, u prvostupanjskom postupku društvo Saint-Gobain u svojoj tužbi nije izričito spomenulo članak 4. stavak 4. točku (a) Arhuške konvencije. Međutim, ono je tvrdilo da Komisijino tumačenje članka 4. stavka 3. prvog podstavka Uredbe br. 1049/2001 nije u skladu s člankom 6. stavkom 1. Uredbe br. 1367/2006.

55 Dakle, budući da se prvi dio prvog žalbenog razloga temelji na povredi članka 4. stavka 3. prvog podstavka Uredbe br. 1049/2001, argumentacija društva Saint-Gobain samo je proširenje argumentacije koja je već izložena u okviru tužbenog razloga istaknutog u prvostupanjskom postupku pa se ne može smatrati nedopuštenom.

56 Naposljetku, Komisija tvrdi da u žalbi nije dovoljno detaljno navedeno koje se točke pobijane presude pobijaju.

57 U tom pogledu treba podsjetiti da, u skladu s člankom 169. stavkom 2. Poslovnika, žalbeni razlozi i argumenti moraju precizno navesti dijelove obrazloženja odluke Općeg suda koji se pobijaju. Žalba koja ne navodi točke pobijane presude kojima se prigovara i pogrešku koja se tiče prava koju je Opći sud počinio jest nedopuštena (vidjeti u tom smislu presudu od 22. rujna 2016., NIOC i dr./Vijeće, C-595/15 P, neobjavljenu, EU:C:2016:721, t. 95. i 96.).

58 Međutim, u ovom slučaju društvo Saint-Gobain prvim dijelom prvog žalbenog razloga izričito navodi točke 80. do 82. i 87. pobijane presude. Usto, budući da ono prigovara Općem sudu da prilikom tumačenja članka 6. Uredbe br. 1367/2006 nije uzeo u obzir Arhušku konvenciju, očito mu je bilo nemoguće detaljno navesti točke te presude. Iz toga slijedi da žalba ispunjava zahtjeve članka 169. stavka 2. Poslovnika.

59 S obzirom na prethodna razmatranja, valja odbiti Komisijin prigovor nedopuštenosti.

Meritum

60 Uvodno valja podsjetiti da je Uredba br. 1049/2001, u skladu sa svojom uvodnom izjavom 1., dio nastojanja izraženog člankom 1. drugim stavkom UEU-a, uvedenog Ugovorom iz Amsterdama, da se označi novi stadij u procesu stvaranja sve tješnje povezane unije među narodima Europe, u kojoj se odluke donose na što otvoreniji način i na razini što je moguće bližoj građanima. Kao što se na to podsjeća u uvodnoj izjavi 2. navedene uredbe, pravo javnog pristupa dokumentima institucija povezano je s demokratskim obilježjem tih institucija (presuda od 1. srpnja 2008., Švedska i Turco/Vijeće, C-39/05 P i C-52/05 P, EU:C:2008:374, t. 34.).

61 U tu je svrhu cilj te uredbe, kao što to navode njezina uvodna izjava 4. i članak 1., davanje najšireg mogućeg javnog pristupa dokumentima institucija (presuda od 14. studenoga 2013., LPN i Finska/Komisija, C-514/11 P i C-605/11 P, EU:C:2013:738, t. 40. i navedena sudska praksa).

62 Naravno, navedeno pravo na pristup podložno je određenim ograničenjima koja se temelje na razlozima javnog ili privatnog interesa. Posebice Uredba br. 1049/2001, u skladu sa svojom uvodnom izjavom 11., člankom 4. utvrđuje režim izuzeća na temelju kojih institucije mogu odbiti pristup dokumentu u slučaju kad bi njegovo otkrivanje ugrozilo neki od interesa zaštićenih tim člankom (presuda od 21. rujna 2010., Švedska i dr./API i Komisija, C-514/07 P, C-528/07 P i C-532/07 P, EU:C:2010:541, t. 70. i 71. i navedena sudska praksa).

63 Međutim, s obzirom na to da ta izuzeća predstavljaju odstupanje od načela što šireg javnog pristupa dokumentima, potrebno ih je usko tumačiti i primjenjivati (presude od 18. prosinca 2007., Švedska/Komisija, C-64/05 P, EU:C:2007:802, t. 66. i od 21. srpnja 2011., Švedska/MyTravel i Komisija, C-506/08 P, EU:C:2011:496, t. 75.).

64 Kad je riječ o informacijama o okolišu koje posjeduju institucije i tijela Unije, cilj je Uredbe br. 1367/2006, u skladu s njezinim člankom 1., osigurati njihovu najširu moguću sustavnu raspoloživost i raširenost (vidjeti u tom smislu presudu od 23. studenoga 2016., Komisija/Stichting Greenpeace Nederland i PAN Europe, C-673/13 P, EU:C:2016:889, t. 52.).

65 Iako se, u skladu s člankom 3. Uredbe br. 1367/2006, Uredba br. 1049/2001, a osobito njezin članak 4., u načelu primjenjuje na sve zahtjeve za pristup informacijama o okolišu koje se nalaze u posjedu institucija Unije, u članku 6. Uredbe br. 1367/2006 dodana su posebna pravila o tim zahtjevima za pristup, kojima se dijelom dopušta, a dijelom ograničava pristup dokumentima (presuda od 14. studenoga 2013., LPN i Finska/Komisija, C-514/11 P i C-605/11 P, EU:C:2013:738, t. 53.).

66 Osobito iz druge rečenice stavka 1. članka 6. Uredbe br. 1367/2006 proizlazi da se, što se tiče izuzeća iz prve rečenice stavka 3. članka 4. Uredbe br. 1049/2001, razlozi za odbijanje usko tumače, uzimajući u obzir javni interes sadržan u otkrivanju tih informacija i moguću povezanost traženih informacija s emisijama u okoliš (vidjeti u tom smislu presudu od 14. studenoga 2013., LPN i Finska/Komisija, C-514/11 P i C-605/11 P, EU:C:2013:738, t. 83.).

67 Prvi dio prvog žalbenog razloga treba ispitati s obzirom na te odredbe i načela.

68 U točkama 79. do 82. pobijane presude Opći sud je naveo, kao prvo, da je proces odlučivanja o kojem je riječ u ovom slučaju upravni postupak za usklađenu besplatnu dodjelu emisijskih jedinica i da na dan donošenja sporne odluke taj upravni postupak još nije bio okončan.

69 Kao drugo, Opći sud je naveo da navedeni upravni postupak „zaslužuje pojačanu zaštitu”. Naime, postojala je povećana opasnost da bi pristup internim dokumentima u okviru predmetnog postupka imao negativne posljedice na proces odlučivanja. Zainteresirane osobe mogle su uporabiti te informacije za pokušaj ciljanog utjecaja, što je posebno moglo utjecati na kvalitetu konačne odluke.

70 Kao treće, Opći sud je naveo da se upravni postupci vode u strogim rokovima čije bi poštovanje bilo ugroženo da je Komisija morala u tijeku postupka razmatrati i odgovarati na stajališta koja su bila iznesena u vezi s raspravama koje su se održavale u Komisiji.

71 Kao četvrto, Opći sud je smatrao da u odnosu na Komisijino upravno postupanje nije potreban tako opsežan pristup dokumentima kao što je to slučaj sa zakonodavnom aktivnosti institucije Unije, kada taj pristup treba biti širi, u skladu s uvodnom izjavom 6. Uredbe br. 1049/2001.

72 Nadalje, Opći sud u točkama 86. do 90. pobijane presude odbio je argument društva Saint-Gobain prema kojem se tražene informacije nisu odnosile na Komisijinu provjeru informacija koje su podnijele države članice u skladu s člankom 15. stavkom 1. Odluke 2011/278, nego na tablicu koju su njemačka tijela podnijela Komisiji, pa se ne može, dakle, smatrati da se te tražene informacije odnose na sâm proces odlučivanja.

73 Opći sud u donošenju tog zaključka smatrao je da uporabom izraza „koji se odnosi na pitanje” zakonodavac nije namjeravao ograničiti opseg informacija obuhvaćenih izuzećem iz članka 4. stavka 3. prvog podstavka Uredbe br. 1049/2001 samo na dokumente nastale u okviru predmetnog procesa odlučivanja kao i to da uporaba tog izraza omogućava primjenu te odredbe i na dokumente koji su izravno povezani s pitanjima koja se razmatralo u tom procesu.

74 Dakle, prema mišljenju Općeg suda, budući da su informacije kojima je društvo Saint-Gobain zatražilo pristup bile izravno povezane s pitanjem koje se razmatralo u okviru procesa odlučivanja koji je bio u tijeku u trenutku donošenja sporne odluke, one su „se odnosile na pitanje o kojem [institucija] nije odlučivala”.

75 Treba navesti da se tumačenjem Općeg suda članka 4. stavka 3. prvog podstavka Uredbe br. 1049/2001, pri čemu su pomiješani pojmovi procesa odlučivanja i upravnog postupka, proširuje područje primjene izuzeća od prava na pristup, koje je propisano tom odredbom, do te mjere da je instituciji Unije dopušteno odbiti pristup svakom dokumentu, uključujući one koji sadržavaju informacije o okolišu koje posjeduje, ako je taj dokument izravno povezan s pitanjima koja se razmatra u okviru upravnog postupka u tijeku pred tom institucijom.

76 Međutim, pojam „proces odlučivanja” iz te odredbe mora se shvatiti na način da se odnosi na odlučivanje, pri čemu ne obuhvaća cjelokupan upravni postupak koji mu je prethodio.

77 Takvo tumačenje prije svega proizlazi iz samog teksta navedene odredbe, koji upućuje na dokumente „koji se odnos[e] na pitanje o kojem [institucija Unije] nije odlučivala”.

78 Nadalje, to tumačenje ispunjava zahtjev uskog tumačenja prve rečenice stavka 3. članka 4. Uredbe br. 1049/2001, pri čemu je taj zahtjev to snažniji s obzirom na činjenicu da se traži priopćavanje dokumenata koji sadržavaju informacije o okolišu.

79 Naposljetku, kad je riječ o takvim dokumentima, navedeno tumačenje nameće se i u pogledu cilja Uredbe br. 1367/2006, a koji se, u skladu s njezinim naslovom, sastoji u primjeni odredaba Arhuške konvencije na institucije i tijela Unije.

80 Uistinu, članak 6. te uredbe samo navodi da se izuzeće iz članka 4. stavka 3. prvog podstavka Uredbe br. 1049/2001 mora usko tumačiti, pri čemu se ne određuje detaljnije pojam „procesa odlučivanja" u smislu te odredbe.

81 Međutim, kao što je to naveo nezavisni odvjetnik u točki 76. svojeg mišljenja, Arhuška konvencija u članku 4. stavku 4. točki (a) propisuje da se zahtjev za informacije o okolišu može odbiti u slučaju kada bi otkrivanje tih informacija negativno utjecalo na povjerljivost postupka tijela vlasti u užem smislu, ako je takva povjerljivost predviđena domaćim zakonodavstvom, ali ne kada bi otkrivanje tih informacija negativno utjecalo na cjelokupni upravni postupak na temelju kojeg ta tijela vijećaju.

82 U tom kontekstu valja smatrati, prije svega, da okolnost na koju podsjeća Opći sud u točki 79. pobijane presude, prema kojoj predmetni upravni postupak na datum donošenja sporne odluke nije bio okončan, ne dokazuje sama po sebi da bi u slučaju otkrivanja traženih dokumenata bio ozbiljno ugrožen Komisijin proces odlučivanja.

83 Nadalje, suprotno tvrdnji iz točke 80. pobijane presude, prema kojoj predmetni upravni postupak zaslužuje pojačanu zaštitu, u stvarnosti mora prevagnuti obveza uskog tumačenja izuzeća iz članka 4. stavka 3. prvog podstavka Uredbe br. 1049/2001, kao što je to Opći sud opravdano naveo u točki 63. pobijane presude. Na taj način obično upućivanje na opasnost od negativnih posljedica povezanih s pristupom internim dokumentima i na mogućnost da zainteresirane osobe utječu na postupak ne može biti dostatno za dokazivanje da bi otkrivanje navedenih dokumenata ozbiljno ugrozilo proces odlučivanja predmetne institucije.

84 Usto, iako je, u skladu s uvodnom izjavom 2. Uredbe br. 1367/2006, nužno omogućiti učinkovito sudjelovanje javnosti u odlučivanju u pitanjima okoliša u svrhu povećanja odgovornosti i transparentnosti odlučivanja, navedena uredba uopće ne zahtijeva, suprotno onomu što je smatrao Opći sud u točki 81. pobijane presude, da Komisija razmatra i odgovara na stajališta javnosti nastavno na otkrivanje dokumenata koji sadržavaju informacije o okolišu i odnose se na upravni postupak koji je u tijeku, a u kojima se otkrivaju rasprave koje su se vodile pod njezinim okriljem. U tim okolnostima ne može se stoga smatrati da takvo otkrivanje ugrožava poštovanje rokova upravnih postupaka koje provodi Komisija.

85 Naposljetku valja podsjetiti da, iako se povodom Komisijina upravnog postupanja ne zahtijeva tako opsežan pristup dokumentima kao što je to slučaj sa zakonodavnim postupanjem institucije Unije, to nipošto ne znači da ono izlazi iz područja primjene Uredbe br. 1049/2001, s obzirom na to da se ta uredba, u skladu sa svojim člankom 2. stavkom 3., primjenjuje na sve dokumente koje čuva institucija, to jest na dokumente koje je sastavila ili zaprimila i koje posjeduje, a koji se odnose na sva područja aktivnosti Unije (vidjeti u tom smislu presudu od 21. srpnja 2011., Švedska/MyTravel i Komisija, C-506/08 P, EU:C:2011:496, t 87. i 88. i navedenu sudsku praksu).

86 S obzirom na prethodna razmatranja, valja utvrditi da je Opći sud počinio pogrešku koja se tiče prava jer nije usko tumačio članak 4. stavak 3. prvi podstavak navedene uredbe, kao što se to zahtijeva u drugoj rečenici stavka 1. članka 6. Uredbe br. 1367/2006.

87 Posljedično, s obzirom na to da je prvi dio žalbenog razloga osnovan, valja ukinuti pobijanu presudu, pri čemu ne treba ispitivati ni drugi dio prvog žalbenog razloga ni drugi žalbeni razlog.

Posljedice ukidanja pobijane presude

88 U skladu s prvim podstavkom članka 61. Statuta Suda Europske unije, u slučaju ukidanja odluke Općeg suda, Sud može vratiti predmet na odlučivanje Općem sudu ili sam konačno odlučiti o sporu ako stanje postupka to dopušta.

89 U ovom slučaju Sud može konačno odlučiti o sporu jer stanje postupka to dopušta.

90 Društvo Saint-Gobain u svojoj tužbi za poništenje istaknulo je dva tužbena razloga, od kojih se prvi temelji na povredi članka 4. stavka 3. prvog podstavka Uredbe br. 1049/2001 u vezi s člankom 2. stavkom 1. točkom (d) podtočkom iii. i druge rečenice stavka 1. članka 6. Uredbe br. 1367/2006.

91 Kao što se na to podsjeća u točkama 25. do 28. ove presude, Komisija je u spornoj odluci smatrala da bi cjelovito priopćavanje predmetnih informacija omogućilo javnosti i osobito predmetnim poduzetnicima da postavljaju pitanja ili iznose kritike u pogledu informacija koje su podnijele države članice, što bi moglo omesti proces odlučivanja u Komisiji i državama članicama. Ta bi ometanja mogla znatno odgoditi navedeni proces odlučivanja i naštetiti dijalogu između Komisije i država članica. Komisija je također smatrala relevantnom okolnost da još nije bila donijela odluku o navedenim informacijama i da se takva odluka očekivala u određenim rokovima. Ta je institucija dodala da je u ovom slučaju bilo bitno osigurati odlučivanje bez ikakva vanjskog ometanja i očuvati klimu povjerenja između Komisije i njemačkih tijela.

92 Međutim, s obzirom na razloge iz točaka 75. do 81. ove presude, iz takvih se razmatranja ne može utvrditi da bi otkrivanje informacija o okolišu ozbiljno ugrozilo Komisijin proces odlučivanja u smislu članka 4. stavka 3. prvog podstavka Uredbe br. 1049/2001 u vezi s drugom rečenicom stavka 1. članka 6. Uredbe br. 1367/2006.

93 Posljedično, valja prihvatiti prvi tužbeni razlog tužbe za poništenje i poništiti spornu odluku, pri čemu ne treba ispitivati drugi tužbeni razlog.

Troškovi

94 U skladu s člankom 138. stavkom 1. Poslovnika, koji se na temelju njegova članka 184. stavka 1. primjenjuje na žalbeni postupak, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove.

95 Budući da Komisija nije uspjela u svojim žalbenim razlozima, a društvo Saint-Gobain zatražilo je da Komisija snosi troškove, valja joj naložiti snošenje troškova koje to društvo zahtijeva u odnosu na prvostupanjski i žalbeni postupak.

Slijedom navedenoga, Sud (peto vijeće) proglašava i presuđuje:

1. **Ukida se presuda Općeg suda Europske unije od 11. prosinca 2014., Saint-Gobain Glass Deutschland/Komisija (T-476/12, neobjavljena, EU:T:2014:1059).**

2. **Poništava se odluka Komisije od 17. siječnja 2013. kojom je odbijen zahtjev za cjelovit pristup popisu što ga je Savezna Republika Njemačka podnijela Komisiji u okviru postupka propisanog u članku 15. stavku 1. Odluke Komisije 2011/278/EU od 27. travnja 2011. o utvrđivanju prijelaznih propisa na razini Unije za usklađenu besplatnu dodjelu emisijskih jedinica na temelju članka 10.a Direktive 2003/87/EZ Europskog parlamenta i Vijeća jer je taj dokument sadržavao informacije u vezi s određenim postrojenjima društva Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH koja se nalaze na njemačkom državnom području, a koje su se**

odnosile na preliminarne dodjele, aktivnosti i razine kapaciteta u odnosu na emisije ugljičnog dioksida (CO_2) tijekom razdoblja od 2005. do 2010., učinkovitost postrojenja i godišnje emisijske jedinice preliminarno dodijeljene za razdoblje od 2013. do 2020.

3. **Europskoj komisiji nalaže se snošenje troškova koje zahtijeva društvo Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH u prvostupanjskom i ovom postupku.**

Potpisi